

Arrest

nr. 346 935 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 mei 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) en tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VOS, die *loco* advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij op 8 november 2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië.

1.3. Op 2 april 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Kroatische autoriteiten. Op 13 april 2026 weigeren de Kroatische autoriteiten de terugname van de verzoekende partij. De Belgische autoriteiten vragen op 16 april 2026 een herziening.

1.4. Op 29 april 2026 stemmen de Kroatische autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij conform artikel 20 (5) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 7 mei 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: S. voornaam: E. M. B. (...) geboortedatum: XX.XX.2006 geboorteplaats: Amman nationaliteit: Jordanië die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Betrokkene wordt vastgehouden te Centrum 127bis om de overdracht aan Kroatië uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer S., E. M. B., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Jordanië te zijn, bood zich op 25.03.2026 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene legde hierbij een kopie voor van een paspoort met nummer R991052, afgegeven op 13.07.2023 en geldig tot 12.07.2028. Hij verklaarde dat zijn originele paspoort in beslag werd genomen in Kroatië.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië op 08.11.2025.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 01.04.2026. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Jordanië verliet op 14 of 16 september 2025 en via Turkije, Kosovo, Servië en Bosnië naar Kroatië reisde. Hij verklaarde dat hij verplicht zijn vingerafdrukken afstond in Kroatië maar er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij vervolgens via Slovenië en ongekende landen naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om internationale bescherming te vragen in België omdat de politie lief is in België en mensen hem hebben geholpen in België. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er verplicht zijn vingerafdrukken gaf en geen verzoek indiende. Hij verklaarde tevens dat hij er slecht werd behandeld door de politie.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 04.05.2026 wordt er verder verzet geuit tegen een overdracht aan Kroatië. Er wordt gewezen op het feit dat betrokkene in België psychologische opvolging krijgt. Hierbij wordt verwezen naar verschillende rapporteren.

Op 02.04.2026 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. In eerste instantie ontvingen we een weigering op 13.04.2026. Na een verzoek tot herziening stemden de Kroatische instanties op 29.04.2026 in met ons verzoek met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen

en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming wenste te verzoeken in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er naar eigen zeggen slecht werd behandeld. Ook in de tussenkomst van zijn advocaat wordt hier naar verwezen. We merken op dat we enkel beschikken over de verklaringen van betrokkene. Hij legt geen objectieve elementen neer om deze beweringen te staven. We wensen verder te verwijzen naar rapporten van Amnesty International

(<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van terughouding die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terughouding namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld

met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

De advocaat van betrokkene uitte verzet tegen een overdracht van Kroatië omwille van de psychologische opvolging van betrokkene in België en de toegang tot gezondheidszorg in Kroatië. We wensen te verwijzen naar het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2024 update", laatste update op 01.05.2026, <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Dit rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg wettelijk gewaarborgd is (p 114). De auteurs maken melding van factoren die een vlote en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De Kroatische instanties stemden op 29.04.2026 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is." De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2024 update", laatste update op 20.01.2026, <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) stelt dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia.", pagina 60). Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 49). In de eerste fase is er wel sprake van gratis juridisch advies. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat 2024 een uitdagend jaar was omwille van de grote instroom van verzoekers in Kroatië. Hierdoor waren er gevallen waarbij verzoekers geen opvang konden verkrijgen. Dit leidde tevens tot een daling in de kwaliteit van de geboden opvang (p 94). We benadrukken evenwel dat uit dit rapport niet zou blijken dat de Kroatische instanties er niet in slagen om opvang te bieden of dat de geboden opvang van zodanig slechte kwaliteit is, dat ze zou leiden tot het

afzien van een overdracht. Het enkele feit dat er kritische opmerkingen geplaatst kunnen worden bij de opvang in een periode van grote instroom is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 147 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

We wensen verder te verwijzen naar rapporten van Amnesty International

(<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ('Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië', 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen - werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de

grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93). De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor een pathologie te hebben.

We ontvingen verschillende attesten, gedateerd op 20.08.2025, 09.04.2026 en 27.04.2026. Uit deze attesten blijkt dat betrokkene verschillende psychologische problemen heeft en hiervoor wordt opgevolgd. We merken op dat deze gezondheidsgegevens geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De opgeslagen gezondheidsgegevens werden geraadpleegd door een daartoe gemachtigde medewerker conform de verplichting tot bescherming die voorspuit uit de Wet op de Rechten van de Patiënt en de richtlijnen van de arts-toezichthouder.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Indien zou worden geopperd dat de uitwisseling van informatie conform artikel 32 een individuele garantie niet kan vervangen merken we op dat de uitwisseling van informatie niet vrijblijvend is en er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

1.6. Op 7 mei 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...)51/5, (...) § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De vordering, in zoverre gericht tegen de beslissing tot vasthouding, is niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijk is aldus enkel ontvankelijk in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing, hierna de bestreden beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening, van de artikel 51/5, §2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na het wijzen op de inhoud van de bestreden beslissing en een theoretisch betoog, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“2.-

Gelet op het risico dat zijn fundamentele rechten in geval van de overdracht naar Kroatië geschonden zullen worden tijdens zijn verblijf aldaar in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, alsook rekening houdend met het risico op refoulement, beide in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, uit verzoeker zijn bezwaar tegen de overdracht naar Kroatië.

Verzoeker werd gehoord op 1 april 2026. Tijdens dit gehoor heeft hij uiteengezet dat hij geen familieleden heeft in België of elders in Europa waarop hij kan terugvallen. Wel is hij afhankelijk van de steun en hulp van andere personen die hij in België heeft leren kennen, in het bijzonder rekening houdend met zijn slechte psychische gezondheidstoestand.

Verzoeker heeft verklaard dat hij zich in België veilig voelt en hier een zekere vorm van geborgenheid heeft gevonden. Hij benadrukte dat hij hier op een menselijke manier werd behandeld, onder meer door de politie, en dat verschillende personen hem psychologisch hebben geholpen en ondersteund.

Daartegenover staan de ervaringen die verzoeker in Kroatië heeft meegemaakt. Hij verklaarde dat hij er verplicht werd om zijn vingerafdrukken af te staan en een verzoek om internationale bescherming in te dienen, terwijl hij tegelijkertijd slecht behandeld werd door de politie. Deze ervaringen hebben een zware impact gehad op zijn psychisch welzijn en verklaren waarom hij zich bijzonder angstig voelt bij het vooruitzicht om opnieuw naar Kroatië te worden overgedragen.

In dit verband dient te worden benadrukt dat er niet louter sprake is van een gewone psychologische opvolging, maar wel van een daadwerkelijke psychische kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker. Een terugkeer naar Kroatië zou zijn psychische toestand aanzienlijk doen verslechteren. Niet alleen zou verzoeker de in België opgebouwde geborgenheid verliezen en opnieuw geconfronteerd worden met een omgeving waarin hij zich onveilig voelt, ook de overdracht op zich zou een ernstige negatieve impact hebben op zijn psychische integriteit. Zelfs indien geoordeeld zou worden dat de overdracht als dusdanig onvoldoende is om de overdracht te verhinderen, dient minstens te worden vastgesteld dat het aannemelijk is dat verzoekers psychische, en bijgevolg ook fysieke, integriteit verder zal achteruitgaan doordat hij bij terugkeer naar Kroatië dreigt terecht te komen in omstandigheden waarin hij onvoldoende hulp en ondersteuning zal krijgen en waarin geen garantie bestaat op menswaardige opvangomstandigheden.

Verder dient te worden opgemerkt dat de Kroatische autoriteiten aanvankelijk geen bereidheid toonden om verzoeker terug te nemen. Er was initieel geen akkoord tot terugname. Pas na een herziening werd alsnog ingestemd met de terugname van verzoeker. Dit gegeven versterkt de onzekerheid omtrent de effectieve behandeling en opvang waarop verzoeker in Kroatië zou kunnen rekenen.

Gelet op het risico dat zijn fundamentele rechten in geval van de overdracht naar Kroatië geschonden zullen worden tijdens zijn verblijf aldaar in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, alsook rekening houdend met het risico op refolement, beide in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, uit verzoeker zijn bezwaar tegen de overdracht naar Kroatië.

3.-

In dit licht verwijst verzoeker naar de stukken die aan verwerende partij ter kennis werden gegeven per schrijven van 4 mei 2026 (Stuk 3). Verzoeker wenst deze stukken verder toe te lichten, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van de omstandigheden waar verzoeker in concreto en persoonlijk zal terechtkomen wanneer hij zou worden overgedragen in het kader van Verordening 604/2013, die ervoor zorgen dat deze overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen voor hem inhoudt.

In het schrijven dd. 4 mei 2026 werden verschillende stukken aangehaald ter staving van de actuele gezondheidstoestand van verzoeker, die aangaf te kampen met depressieve gevoelens, neigingen tot zelfbeschadiging en suïcidaliteit. Verzoeker verliet Jordanië reeds met een slechter dan normale staat van psychisch welzijn. Door zijn verblijf in verschillende Europese landen alvorens naar België te komen is deze toestand van psychisch welzijn verder verslechterd.

Sinds zijn aankomst in België, inmiddels ongeveer anderhalve maand geleden, bestaan er ernstige zorgen over de gezondheidstoestand van verzoeker, in het bijzonder op psychisch en medisch vlak. Verzoeker gaf aan reeds sinds zijn verblijf in Jordanië te kampen met depressieve gevoelens en donkere, suïcidale gedachten. Bij aankomst werden door de medische diensten van het Fedasil-centrum duidelijke en recente tekenen van automutilatie vastgesteld op zijn lichaam. Er werd besloten onmiddellijk regelmatige psychologische opvolging te verzekeren.

De psychische klachten van verzoeker uiten zich op verschillende manieren. Hij kampt met slaapproblemen en nachtmerries, gevoelens van angst, hypervigilantie en wantrouwen tegenover anderen. Daarnaast is er sprake van sociaal isolement, een voortdurende angsttoestand en episodes van hyperventilatie. Verzoeker ervaart tevens frequente huilbuien, veroorzaakt door een overweldigend gevoel van angst en verdriet. Hij omschrijft zichzelf als een triest persoon en geeft aan moeilijk ruimte te kunnen maken voor positieve gedachten.

De voortdurende onzekerheid, angst en emotionele pijn probeert verzoeker te onderdrukken of te verdrijven. Dit manifesteert zich onder meer in automutilerend gedrag. Meer bepaald werd vastgesteld dat verzoeker zichzelf snijwonden toebrengt aan de onderarmen en ter hoogte van de polsen. Verzoeker verduidelijkt hierbij dat hij niet de intentie heeft zichzelf van het leven te beroven wanneer hij deze handelingen stelt. Volgens hem dienen de snijwonden als een manier om de "grijze gedachten" en gevoelens van onzekerheid tijdelijk te stoppen of te verlichten. Niettemin geeft verzoeker ook aan suïcidale gedachten te hebben. Er is sprake van een eerdere zelfmoordpoging tijdens zijn verblijf in Jordanië.

Tijdens gesprekken met de psycholoog verklaarde verzoeker dat hij zich momenteel veiliger voelt binnen het opvangcentrum. Desondanks blijft zijn psychische toestand bijzonder kwetsbaar en zorgwekkend. Dit vormt een fundamenteel element dat dient te worden meegenomen in de beoordeling van de omstandigheden waarin verzoeker bij een eventuele overdracht naar Kroatië zal terechtkomen.

4.-

Louter de uitvoering van de overdracht van verzoeker zal een niet te onderschatten impact hebben op zijn gezondheidstoestand en lichamelijke integriteit.

In België geniet verzoeker op heden nabije en regelmatige psychologische opvolging, die in de toekomst mogelijks psychiatrisch van aard zal worden. Op heden wordt zijn toestand en verdere behandeling geëvalueerd door de behandelde psychologen die in het centrum waar hij verblijft actief zijn.

Verzoeker geeft aan dat zijn huidige psychologische toestand in directe mate verbonden is met het gevoel van relatieve stabiliteit en veiligheid dat hij in België ervaart. Tijdens gesprekken met de psycholoog verklaarde hij zich momenteel veiliger te voelen binnen het opvangcentrum. Deze veiligheid, gecombineerd met een vaste verblijfplaats, regelmatige psychologische begeleiding en sociale ondersteuning binnen het centrum.

De overdracht van verzoeker naar Kroatië zorgt ervoor in dat dit gevoel van veiligheid alsook relatieve zekerheid niet langer aanwezig zullen zijn. Het mentale welzijn en zijn gezondheidstoestand zijn daarmee direct verbonden. Het wegvallen van enige stabiliteit, zekerheid en veiligheid zullen ervoor zorgen dat verzoeker terug wordt geplaatst in de toestand die ertoe leidde dat hij zichzelf op regelmatige basis mutileerde en zijn donkere gedachten en neigingen verder de bovenhand kregen.

Bijgevolg vormt reeds het loutere feit van de overdracht, los van de concrete omstandigheden en procedurele gebreken in het land waarnaar verzoeker zou worden overgedragen, een ernstig risico voor zijn psychische en fysieke integriteit.

5.-

In het licht van zijn medische toestand acht verzoeker het, voor de beoordeling van de omstandigheden waarin hij zal verkeren in geval van overdracht naar Kroatië, van belang te refereren naar de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië.

De beschikbare landeninformatie wijst immers op het bestaan van fundamentele tekortkomingen die zich situeren in het systeem van onthaal en opvang van verzoekers om internationale bescherming dat door de Kroatische autoriteiten op poten wordt gezet. Door de gezondheidstoestand van verzoeker zullen de effecten van de actuele gebreken des te ingrijpender een impact hebben in zijn concrete leefomstandigheden. De psychische ziekte waarmee verzoeker te kampen heeft maakt het aldus des te aannemelijker dat deze gebreken in de onthaal- en opvangvoorzieningen een danige impact zullen hebben op zijn psychische en fysieke integriteit, waardoor hij terecht zal komen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag.

Verzoeker zal geconfronteerd worden met een beperkte en ontoereikende toegang tot kwalitatieve psychologische en medische zorgen. Tegenpartij verwijst in dit licht naar het volgende rapport: "Country Report: Croatia, 2024 Update", ECRE-AIDA, dd. augustus 2025, te raadplegen via <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/>. Tegenpartij beoordeelt op basis van de informatie in het rapport dat er geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat in dit kader, erop gelet dat de toegang tot gezondheidszorg wetelijk gewaarborgd is (p. 114) ondanks verschillende factoren die een vlotte en adequate toegang tot de gezondheidszorg verhinderen.

Sinds 2023 bestaat er daadwerkelijk een wettelijke voorziening, i.e. het LITP, dat verzoekers om internationale bescherming toegang verschaft tot gezondheidszorg die verder gaat dan zorg in noodsituaties. Het LITP voorziet er in dat verzoekers om internationale bescherming toegang kunnen krijgen tot gezondheidszorg waaronder essentiële behandeling van ziekten of ernstige mentale stoornissen "with medical indication". (AIDA, p. 114)

Ondanks deze wettelijke voorziening blijft het bestaan van een daadwerkelijke toegang en de werkelijke voorziening van gezondheidszorg, in het bijzonder gespecialiseerde psychische gezondheidszorg, onzeker.

AIDA wijst erop dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië ook in 2024 problematisch bleef, in het bijzonder bij de registratie bij huisartsen en andere eerstelijnszorgverleners. Door het stijgend aantal werkende verzoekers dat recht heeft op verplichte ziekteverzekering via het Kroatisch Ziekteverzekeringsfonds (HZZO), werd ondersteuning bij registratie steeds belangrijker. Toch bleven veel verzoekers zonder vaste huisarts, aangezien artsen registratie vaak weigerden wegens taalbarrières, tijdsgebrek of een gebrek aan beschikbare plaatsen. AIDA verwijst daarnaast expliciet naar personen die in het kader van Verordening 604/2013 naar Kroatië worden teruggestuurd. MDM-BELGIQUE stelde vast dat veel Dublin-terugkeerders kampen met ernstige fysieke en mentale gezondheidsproblemen, waaronder oncologische aandoeningen, chronische ziekten, handicaps, ontwikkelingsstoornissen bij kinderen en zware psychiatrische problematiek. Daarbij ontbraken medische dossiers bij overdrachten vaak, wat leidde tot vertragingen en onderbrekingen in de verdere behandeling en zorgcontinuïteit. (AIDA, p. 115)

Het Kroatisch Rode Kruis meldde dat in 2024 aan 599 verzoekers om internationale bescherming toegang tot gezondheidszorg werd verleend via gespecialiseerde pediatrische onderzoeken, gynaecologische controles, consultaties in de kliniek voor kinder- en jeugdpsychiatrie, tandheelkundige zorg, evenals diverse andere hulpmiddelen voorgeschreven door de bevoegde arts. (AIDA, p. 115)

Wat betreft de voorziening van psychologische gezondheidszorg stelt AIDA vast dat het bestaan van deze vorm van zorg – hoewel de noden in dit gebied bijzonder groot zijn – de Kroatische instanties deze een vacuüm laten wat betreft het voorzien van gespecialiseerde zorg in dit kader. Het gebrek aan gespecialiseerde psychologische gezondheidszorg wordt op heden enkel opgevangen door MDM-BELGIQUE (Médecins du Monde).

MDM-BELGIQUE rapporteerde in dit kader onder meer over de situatie van personen die terugkeren onder Verordening 604/2013. In 2024 waren psychologen van MDM-BELGIQUE elke werkdag aanwezig in het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb voor initiële psychologische evaluaties, individuele begeleiding en crisisinterventies. Tegelijk werd een stijging vastgesteld van het aantal verzoekers met mentale gezondheidsproblemen. Opvallend was dat 64% van de patiënten met psychische aandoeningen in het opvangcentrum in Zagreb personen waren die onder de Dublin III-Verordening werden overgedragen. Zij leden onder meer aan paranoïde schizofrenie, psychoses, suïcidaliteit, posttraumatische stressstoornis, zware depressies, verslavingsproblematiek, angst- en paniekstoornissen, persoonlijkheidsstoornissen en aanpassingsstoornissen. In veel gevallen verergerden bestaande klachten of ontstonden nieuwe psychische problemen na de overdracht, wat leidde tot frequente crisisinterventies en hospitalisaties. MDM-BELGIQUE benadrukte daarbij dat gedwongen overdrachten onder de Dublin III-Verordening een ernstig risico op hertraumatisering inhouden, vooral voor kwetsbare personen, en een zware impact kunnen hebben op zowel de mentale als fysieke gezondheid doordat zij stabiliteit en herstel onderbreken en bestaande aandoeningen verergeren. (AIDA, p. 117)

Tegelijkertijd wordt vastgesteld dat op heden de capaciteit van de voorziene psychologische gezondheidszorg sterk ontoereikend blijft, rekening houdend met het hoge aantal verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Gedurende 2024 vonden in heel Kroatië door de teams van MDM-BELGIQUE 956 individuele psychologische begeleidingssessies plaats en werden vanuit het team van MDM-BELGIQUE doorverwijzingen gedaan naar een psychiatrisch specialist (170 psychiatrische onderzoeken). (AIDA, p. 117-118)

MDM herhaalde dan ook reeds verschillende malen dat het aantal psychologen en psychiaters niet toereikend is en dat men tracht dit aantal op te schroeven. Desondanks blijft effectieve behandeling en opvolging door het gebrek aan capaciteiten bijzonder beperkt. In het rapport van Swiss Refugee Council lezen we als volgt:

"In severe cases, referral to psychiatric clinics is possible, but these clinics also struggle with their resources. In addition, they do not employ interpreters. Hospitalisation in specialized institutions is limited. According to the management of the Zagreb centre, most people return to the centre after about three days. The need for treatment is huge; it is estimated that half of the centre's residents would require psychiatric treatment. The CPS points out that people with mental health problems are usually only treated with medication and not therapy. A striking number of Dublin returnees need psychiatric treatment." (Swiss Refugee Council, Reception conditions in Croatia, https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/2502_SRC_Reception_conditions_in_Croatia_En_4.pdf, p. 34).

Het voorzien van medische zorg betreft een fundamenteel element van de opvang voor verzoeker. Het bestaan van een effectieve toegang tot voldoende kwalitatieve psychologische zorg is dan ook een absolute vereiste om te verhinderen dat verzoeker zou vervallen in een situatie die raakt aan zijn mentale en fysieke integriteit. De beschikbare landeninformatie wijst uit dat dit niet zo is. Zij doet besluiten dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Kroatië terecht zal komen in een situatie van deprivatie waarbij zijn menswaardig leven niet langer gewaarborgd zal zijn.

6.-

In dit licht wordt ook verwezen naar de beschikbare informatie over de opvangvoorzieningen en -omstandigheden waarin verzoekers om internationale bescherming, in het bijzonder zie die te maken krijgen met specifieke kwetsbaarheden dan wel beperkingen, verkeren.

Zo uit AIDA onder meer een kritisch geluid met betrekking tot het gebrek aan gepaste opvangomstandigheden in de centra die door de Kroatische overheid worden gebruikt voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming:

During 2024, applicants for international protection accommodated in Reception Centers reported to civil society organizations inadequate hygiene and accommodation conditions, cockroaches and bedbugs in rooms, improper distribution of basic hygiene items, clothing, footwear and bedding, as well as a lack of information about available services and organizations that provide support to international protection seekers outside the Reception Center. In addition, they indicated that they were not familiar with the mechanisms for reporting potential criminal offenses, both within the center itself and outside of it.

In 2024, AYS received several complaints regarding the conditions in Reception Centres for applicants for international protection. With regard to the Reception Centre in Kutina, reported issues included cockroach infestations, shared toilet facilities, accommodation in external housing units, and a lack of electricity in the kitchen. At the beginning of the year, the most frequent complaints concerned limited access to healthcare services, particularly specialist care. Throughout 2024, complaints continued about cockroaches and bedbug at the Reception Centre in Zagreb. (AIDA, p. 102)

Wat betreft de opvangomstandigheden kaart AIDA niet alleen de gebrekkige opvangomstandigheden in het algemeen aan. Zij wijst ook op twee fundamentele zaken voor personen met een profiel zoals dat van verzoeker. In de eerste plaats kampt het Kroatische opvangsysteem met een gebrek aan voorzieningen voor personen met bijzondere noden. Zo zijn er geen afzonderlijke centra waar personen met psychische problemen – in het geval van verzoeker een suicideproblematiek alsook neigingen tot automutilatie – terecht kunnen. In wezen bestaat er zelfs geen eenduidende strategie of manier van aanpak om dergelijke

personen op een menswaardige wijze en in lijn met hun bijzondere noden op te vangen en voor hen maatregelen te voorzien om hun opvang op een goede en gezonde manier te doen verlopen:

There is no monitoring mechanism in place with regards to measures for addressing special needs of applicants accommodated in the centres. However, according to the Ministry of Interior, measures for vulnerable persons include accommodation in a room in a different wing of the Reception Centres more suitable to the person's needs or transfer to another facility, constant monitoring of psychological and mental health from psychologist and social workers, food deliverance to room when needed, etc. (AIDA, p. 122-123)

Uit de beschikbare informatie blijft aldus niet louter dat de Kroatische opvangvoorzieningen in de praktijk onvoldoende aangepast zijn aan personen met bijzondere kwetsbaarheden en specifieke noden, maar dat daarnaast ook de mechanismen ontbreken om personen met bijzondere noden bijzondere maatregelen toe te kennen die ervoor moeten zorgen dat zij op een ordentlijke wijze in een opvangvoorziening kunnen verblijven.

Hoewel de wetgeving (LITP) verschillende categorieën van kwetsbare personen erkent en voorziet in bijzondere procedurele en opvanggaranties, ontbreekt het in werkelijkheid aan een gespecialiseerde structuur en voldoende capaciteit om deze garanties effectief te waarborgen. (AIDA, p. 119 e.v.)

Daarnaast blijkt uit de praktijk dat de opvangcentra overbelast zijn. De Kroatische Rode Kruisorganisatie gaf expliciet aan dat het door het hoge aantal verzoekers en hun korte verblijfsduur in 2024 vaak onmogelijk was om initiële gesprekken te voeren om kwetsbaarheden, psychologische problemen of bijzondere behoeften tijdig vast te stellen. Hierdoor bestaat een reëel risico dat kwetsbare personen niet worden geïdentificeerd en bijgevolg geen aangepaste ondersteuning ontvangen.

Verder is er geen onafhankelijk monitoringsmechanisme voorzien dat toeziet op de naleving van maatregelen voor personen met bijzondere noden. De ondersteuning die volgens het Ministerie wordt geboden — zoals plaatsing in een andere kamer, voedselbedeling op de kamer of psychologische opvolging — lijkt bovendien eerder ad hoc en beperkt, en niet het resultaat van een structureel gespecialiseerd opvangbeleid. (AIDA, p. 120)

We merken op dat in 2024 maar liefst 498 verzoekers buiten de reguliere opvangcentra in sociale welzijnsinstellingen moesten worden ondergebracht. Dit bevestigt dat er binnen de reguliere opvangcentra onvoldoende plaats en aangepaste infrastructuur beschikbaar is voor kwetsbare personen.

Samenvattend kan worden gesteld dat, ondanks het bestaan van wettelijke waarborgen, de Kroatische opvangvoorzieningen in de praktijk onvoldoende capaciteit, gespecialiseerde ondersteuning en aangepaste infrastructuur bieden voor verzoekers met kwetsbaarheden en bijzondere opvangnoden. Er ontbreekt ook een administratief en organisatorisch kader dat voorziet in de effectieve toegang van verzoekers om internationale bescherming tot noodzakelijke psycho-medische zorgen.

7.-

Daarnaast komen ook tekortkomingen naar voren inzake de procedures voor asiel en internationale bescherming, wat verzoeker eveneens blootstelt aan ongeoorloofde refoulement, hetgeen expliciet verboden wordt door de bepalingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Ook personen die onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening (Verordening 604/2013) vallen, worden in Kroatië geconfronteerd met gelijkaardige problemen inzake effectieve en daadwerkelijke toegang tot de asielprocedure. Hoewel deze personen na overdracht in principe toegang zouden moeten krijgen tot voortzetting van hun asielprocedure, wijzen verschillende problematieken erop dat zij in de praktijk ook voor personen overgedragen onder de Verordening 604/2013 we vaststellen dat zij in geval van terugkeer naar Kroatië, hinder ervaren om daadwerkelijk toegang te krijgen tot de procedure inzake internationale bescherming.

Hoewel de Kroatische autoriteiten formeel stellen dat terugkeerders geen obstakels ondervinden bij het hervatten of indienen van een verzoek om internationale bescherming, tonen verschillende rapporten aan dat de toegang tot procedurele waarborgen, opvang en noodzakelijke ondersteuning in werkelijkheid ernstig tekortschiet. (AIDA, p. 60 – 61)

Vooreerst blijkt dat personen die Kroatië eerder verlieten en wier procedure werd stopgezet, bij terugkeer opnieuw een asielaanvraag moeten indienen. Nog problematischer is dat personen van wie de eerdere aanvraag impliciet of expliciet werd ingetrokken of afgewezen, door de Kroatische autoriteiten als “volgende verzoekers” worden beschouwd. Hierdoor worden zij onderworpen aan een ontvankelijkheidstoets waarbij zij nieuwe feiten of bewijzen moeten aanbrengen alvorens hun verzoek inhoudelijk wordt onderzocht. Dit creëert een bijkomende procedurele drempel die de effectieve toegang tot een inhoudelijk onderzoek van hun beschermingsnoden beperkt.

Daarnaast blijkt uit de informatie van het Centre for Peace Studies (CPS) dat Dublinterugkeerders vaak onvoldoende geïnformeerd worden over hun rechten, de overdrachtsprocedure en de beschikbare rechtsmiddelen. Ook zouden zij geen adequate toegang krijgen tot juridische bijstand of effectieve remedies tegen mogelijk onrechtmatig politieoptreden tijdens de overdracht. Dit ondermijnt hun mogelijkheid om hun rechten daadwerkelijk uit te oefenen. (AIDA, p. 61)

De situatie bij aankomst in Kroatië wijst eveneens op ernstige tekortkomingen in de opvang en begeleiding van terugkeerders. Volgens CPS werden terugkeerders in de tweede helft van 2024 op de luchthaven vaak

louter geregistreerd en vervolgens onmiddellijk verzocht de luchthaven te verlaten, waarbij zij enkel een adres van een opvangcentrum ontvingen. In bepaalde gevallen moesten kwetsbare personen, waaronder families met jonge kinderen, zelfstandig hun weg zoeken naar opvangcentra zonder financiële middelen, voedsel of praktische ondersteuning. Dat een terugkeerder twee dagen op de luchthaven verbleef zonder hulp totdat een burger tussenkwam, illustreert de gebrekkige praktische toegang tot opvang en procedure. Bovendien tonen de rapporten van MDM-BELGIQUE, UNICEF en het Kroatische Rode Kruis aan dat bijzonder kwetsbare personen systematisch worden overgedragen zonder voldoende garanties op continuïteit van zorg. Dit werd supra reeds toegelicht.

8.-

Er wordt tot slot vastgesteld dat tegenpartij op geen enkele manier op het individueel niveau garanties heeft bekomen dat verzoekers rechten onder artikel 3 van het EVRM zullen worden gegarandeerd. Uit de overdrachtsdocument die aan verzoeker ter beschikking staan blijkt geenszins dat de Kroatische instanties op de hoogte zijn van verzoekers toestand, noch blijft eruit dat zij maatregelen of mechanismen zullen hanteren die ervoor zorgen dat verzoekers bijzondere noden, zowel wat betreft de procedure als wat betreft zijn opvang, zullen worden gelenigd.”

3.2.2. Artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening en artikel 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de Belgische overheden kunnen besluiten een bij hen ingediend verzoek om internationale bescherming toch zelf te behandelen, ook al is België daartoe op grond van de in deze Dublin III-Verordening neergelegde criteria niet verplicht.

3.2.3. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat, zowel in rechte als in feite. *In casu* wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij dat aan Kroatië toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoekende partij op 8 november 2025 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië, de Kroatische instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van de verzoekende partij en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij gaat hierbij uitgebreid in op de verklaringen die de verzoekende partij tijdens haar gehoor aflegde en op de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Kroatië zoals deze blijkt uit het rapport “Country Report: Croatia, 2024 Update” van AIDA-ECRE van augustus 2025 (hierna: AIDA-rapport) waarvan de weblink wordt vermeld. Er wordt ook uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielpprocedure in Kroatië. De gemachtigde gaat hierbij concreet in op de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij brengt in haar enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat zij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Gelet op de inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij betreffende de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, voert de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3.2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Kroatië, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 8 november 2025 en gezien de

Kroatische autoriteiten zich op 29 april 2026 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde

grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

2.2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzam is.

3.2.6. De verzoekende partij betoogt dat zij in haar gehoor heeft uiteengezet dat zij geen familieleden heeft in België of elders in Europa waarop zij kan terugvallen, dat zij wel afhankelijk is van de steun en hulp van andere personen die zij in België heeft leren kennen, in het bijzonder rekening houdend met haar slechte psychische gezondheidstoestand. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet gesteld heeft dat zij omwille van haar gezondheidstoestand afhankelijk is van de steun en de hulp van bepaalde personen die zij in België heeft leren kennen. Zij heeft enkel gesteld dat zij hier geholpen wordt door mensen, dat zij haar eten gaven en dat zij in die periode geholpen werd, dat ze haar ook onderdak gaven, telkens voor twee à drie dagen bij een persoon. Hieruit blijkt geen afhankelijkheidsrelatie om medische redenen. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift legt de verzoekende partij geen stukken voor waaruit een afhankelijkheid om medische redenen blijkt van personen die in België verblijven, nog minder wie deze personen dan zouden zijn.

3.2.7. De verzoekende partij gaat verder dat zij zich in België veilig voelt en hier een zekere vorm van geborgenheid heeft gevonden, dat zij benadrukte dat zij hier op een menselijke manier werd behandeld, onder meer door de politie, en dat verschillende personen haar psychologisch hebben geholpen en ondersteund, dat daartegenover de ervaringen staan die zij in Kroatië heeft meegemaakt, dat zij er verplicht werd haar vingerafdrukken af te staan en een verzoek om internationale bescherming in te dienen, terwijl zij tegelijkertijd slecht behandeld werd door de politie. De verzoekende partij wijst vervolgens op de stukken die zij heeft voorgelegd aan de verwerende partij bij schrijven van 4 mei 2026, ter staving van haar actuele gezondheidstoestand, die aangeven dat zij te kampen heeft met depressieve gevoelens, neigingen tot zelfbeschadiging en suïcidaliteit. Zij wijst erop dat zij Jordanië verliet met een slechter dan normale staat van psychisch welzijn, dat door haar verblijf in verschillende Europese landen alvorens naar België te komen

deze toestand van psychisch welzijn is verslechterd, dat sinds haar aankomst in België, anderhalve maand geleden, er ernstige zorgen over haar gezondheidstoestand bestaan, in het bijzonder op psychisch en medisch vlak, dat zij aangaf dat zij sinds haar verblijf in Jordanië te kampen had met depressieve gevoelens en donkere, suïcidale gedachten, dat bij aankomst door de medische diensten van Fedasil duidelijk en recente tekenen van automutilatie vastgesteld werden op haar lichaam en onmiddellijk besloten werd om regelmatige psychologische opvolging te verzekeren. Zij wijst erop dat de klachten zich op verschillende manieren uiten, dat zij kampt met slaapproblemen en nachtmerries, gevoelens van angst, hypervigilantie, wantrouwen tegenover anderen, sociaal isolement, een voortdurende angsttoestand en episodes van hyperventilatie, dat zij daarnaast tevens frequente huilbuien ervaart, veroorzaakt door een overweldigend gevoel van angst en verdriet, dat zij een triest persoon is die moeilijk ruimte kan maken voor positieve gedachten. De verzoekende partij betoogt dat zij de voortdurende onzekerheid, angst en emotionele pijn probeert te onderdrukken of verdrijven en dit zich manifesteert in automutulerend gedrag. Zij betoogt dat werd vastgesteld dat zij zichzelf snijwonden toebrengt in de onderarmen en ter hoogte van de polsen, dat zij verduidelijkt dat zij niet de intentie heeft zichzelf van het leven te beroven wanneer zij deze handelingen stelt, dat deze snijwonden dienen als een manier om de 'grijze gedachten' en gevoelens van onzekerheid tijdelijk te stoppen of te verlichten, dat zij niettemin ook suïcidale gedachten heeft, dat er een eerdere zelfmoordpoging is geweest tijdens haar verblijf in Jordanië, dat tijdens de gesprekken met de psycholoog zij verklaarde dat zij zich veiliger voelt in het opvangcentrum, dat desondanks haar psychische toestand bijzonder kwetsbaar en zorgwekkend blijft en dit een fundamenteel element is dat dient meegenomen te worden in de beoordeling van de omstandigheden waarin zij bij een eventuele overdracht naar Kroatië zal terechtkomen.

De verzoekende partij betoogt dat de uitvoering van de overdracht een niet te onderschatten impact zal hebben op haar gezondheidstoestand en lichamelijke integriteit, dat zij in België op heden geniet van nabije en regelmatige psychologische opvolging, die in de toekomst mogelijk psychiatrisch van aard zal worden, dat op heden haar toestand en verdere behandeling geëvalueerd worden door de behandelende psychologen die in het centrum actief zijn, dat haar huidige psychologische toestand in directe mate verbonden is met het gevoel van relatieve stabiliteit en veiligheid dat zij in België ervaart en dat zij tijdens de gesprekken met de psycholoog verklaarde dat zij zich momenteel veiliger voelt binnen het opvangcentrum, dat deze veiligheid gecombineerd is met een vaste verblijfplaats, regelmatige psychologische begeleiding en sociale ondersteuning binnen het centrum, dat de overdracht naar Kroatië ervoor zorgt dat dit gevoel van veiligheid alsook relatieve zekerheid niet langer aanwezig zullen zijn, dat het mentale welzijn en gezondheidstoestand daarmee direct verbonden zijn, dat het wegvallen van enige stabiliteit, zekerheid en veiligheid ervoor zullen zorgen dat zij terug wordt geplaatst in de toestand die ertoe leidde dat zij zichzelf op regelmatige basis mutileerde en de donkere gedachten en neigingen de bovenhand kregen, dat bijgevolg het loutere feit van de overdracht, los van de concrete omstandigheden en procedurele gebreken in Kroatië, een ernstig risico vormt voor haar psychische en fysieke integriteit.

3.2.8. Vooreerst wijst de Raad erop dat door louter haar verklaringen te herhalen die zij heeft afgelegd tijdens het Dublin-interview alsook die haar advocaat heeft weergegeven in een schrijven van 4 mei 2026, de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt noch ontkracht. Uit deze beslissing blijkt immers dat met voormelde verklaringen rekening werd gehouden en werd gemotiveerd waarom deze elementen een overdracht niet in de weg staan en niet kunnen aantonen dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, en dit als volgt:

“De betrokkene verklaarde dat hij Jordanië verliet op 14 of 16 september 2025 en via Turkije, Kosovo, Servië en Bosnië naar Kroatië reisde. Hij verklaarde dat hij verplicht zijn vingerafdrukken afstond in Kroatië maar er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij vervolgens via Slovenië en ongekende landen naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om internationale bescherming te vragen in België omdat de politie lief is in België en mensen hem hebben geholpen in België. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er verplicht zijn vingerafdrukken gaf en geen verzoek indiende. Hij verklaarde tevens dat hij er slecht werd behandeld door de politie.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 04.05.2026 wordt er verder verzet geuit tegen een overdracht aan Kroatië. Er wordt gewezen op het feit dat betrokkene in België psychologische opvolging krijgt. Hierbij wordt verwezen naar verschillende rapporteren.

(...)

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...) Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de

situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen internationale bescherming wenste te verzoeken in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er naar eigen zeggen slecht werd behandeld. Ook in de tussenkomst van zijn advocaat wordt hier naar verwezen. We merken op dat we enkel beschikken over de verklaringen van betrokkene. Hij legt geen objectieve elementen neer om deze beweringen te staven. (...)

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

(...)

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' (...) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (...)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld

met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

De advocaat van betrokkene uitte verzet tegen een overdracht van Kroatië omwille van de psychologische opvolging van betrokkene in België en de toegang tot gezondheidszorg in Kroatië. We wensen te verwijzen naar het rapport (...) "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2024 update" (...). Dit rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg wettelijk gewaarborgd is (p 114). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. (...)

(...)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat 2024 een uitdagend jaar was omwille van de grote instroom van verzoekers in Kroatië. Hierdoor waren er gevallen waarbij verzoekers geen opvang konden verkrijgen. Dit leidde tevens tot een daling in de kwaliteit van de geboden opvang (p 94). We benadrukken evenwel dat uit dit rapport niet zou blijken dat de Kroatische instanties er niet in slagen om opvang te bieden of dat de geboden opvang van zodanig slechte kwaliteit is, dat ze zou leiden tot het afzien van een overdracht. Het enkele feit dat er kritische opmerkingen geplaatst kunnen worden bij de opvang in een periode van grote instroom is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.

(...)

We ontvingen verschillende attesten, gedateerd op 20.08.2025, 09.04.2026 en 27.04.2026. Uit deze attesten blijkt dat betrokkene verschillende psychologische problemen heeft en hiervoor wordt opgevolgd. We merken op dat deze gezondheidsgegevens geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn/haar gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen gezondheidsgegevens aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De opgeslagen gezondheidsgegevens werden geraadpleegd door een daartoe gemachtigde medewerker conform de verplichting tot bescherming die voorspuit uit de Wet op de Rechten van de Patiënt en de richtlijnen van de arts-toezichthouder.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Indien zou worden geopperd dat de uitwisseling van informatie conform artikel 32 een individuele garantie niet kan vervangen merken we op dat de uitwisseling van informatie niet vrijblijvend is en er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De verzoekende partij stelt dat de ervaringen in Kroatië een zware impact gehad hebben op haar psychisch welzijn en verklaren waarom zij bijzonder angstig is bij het vooruitzicht om opnieuw aan Kroatië te worden overgedragen. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen. Zoals aangegeven in de bestreden beslissing betreft de slechte behandeling in Kroatië enkel verklaringen van de verzoekende partij en liggen geen objectieve elementen voor om deze beweringen te staven. Ook de attesten van een psycholoog die de verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift bevatten geen dergelijke elementen.

De geconsulteerde psycholoog schept in de attesten – die overigens beide zijn opgesteld naar aanleiding van één consultatie op 30 maart 2026 – een klinisch beeld van slaapproblemen, hypervigilantie, wantrouwen, sociaal isolement, angstige staat met hyperventilatie, automutilatie en zelfmoordneigingen en stelt dat de verzoekende partij op vraag van de verpleegster gezien werd enkele dagen na haar aankomst in het centrum, dat de verzoekende partij verklaarde traumatische ervaringen van opsluiting en foltering te hebben gekend in Kroatië, dat haar gezondheidstoestand, die reeds precair was in Jordanië, verder aangetast werd door de onmenselijke omstandigheden die zij heeft doorgemaakt tijdens haar migratietraject, dat dit attest

opgemaakt werd op vraag van de patiënt en de elementen worden meegedeeld ter ondersteuning van het feit dat de individuele situatie van de patiënt een verhoogde waakzaamheid vereist alsook een grotere voorzichtigheid inzake haar dagelijks functioneren alsook van het feit dat zij het slachtoffer is geweest van daden van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in Jordanië en Kroatië.

Hoewel sprake is van een klinisch beeld, waarin de psycholoog de symptomen en klachten van de verzoekende partij beschrijft, blijkt uit het verslag niet of de psycholoog deze klachten daadwerkelijk heeft geobserveerd of op een andere wijze heeft vastgesteld of noteerde op grond van de verklaringen van de verzoekende partij. Voorts lijken de vaststellingen van de psycholoog dat deze elementen worden meegedeeld ter ondersteuning van het feit dat de individuele situatie van de patiënt een verhoogde waakzaamheid vereist alsook een grotere voorzichtigheid inzake haar dagelijks functioneren alsook van het feit dat zij het slachtoffer is geweest van daden van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in Jordanië en Kroatië, gebaseerd op de verklaringen van de verzoekende partij over de traumatische ervaringen van opsluiting en foltering die zij heeft gekend in Kroatië. Ook de stelling dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij verder aangetast werd door de onmenselijke omstandigheden die zij heeft doorgemaakt tijdens haar migratietraject, lijkt gebaseerd te zijn op verklaringen van de verzoekende partij. Immers blijkt niet dat de psycholoog getuige was van de feiten, noch op grond van welke objectieve elementen hij voorgaande vaststellingen zou hebben gemaakt. Het attest betreft niets meer dan de weergave van de verklaringen van de verzoekende partij door en/of de mening van de psycholoog, na meerdere gesprekken met de verzoekende partij, die met geen enkel bewijskrachtig element worden ondersteund. De attesten betreffen geen medische attesten opgesteld door een arts en bevatten geen diagnose en/of voorgestelde behandeling, behalve een verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid betreffende het dagelijks functioneren van de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont noch met haar betoog, noch met de door haar voorgelegde attesten van de psycholoog aan dat er sprake is van ervaringen in Kroatië die een zware impact gehad hebben op haar psychisch welzijn en verklaren waarom zij bijzonder angstig is bij het voorzicht om opnieuw aan Kroatië te worden overgedragen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat er ernstige zorgen over haar gezondheidstoestand bestaan, in het bijzonder op psychisch en medisch vlak, dat zij in België op heden geniet van nabije en regelmatige psychologische opvolging, die in de toekomst mogelijk psychiatrisch van aard zal worden, dat op heden haar toestand en verdere behandeling geëvalueerd worden door de behandelende psychologen die in het centrum actief zijn, maakt zij dit met haar betoog en de door haar voorgelegde stukken aldus niet aannemelijk. Hoewel zij aangaf dat zij sinds Jordanië te kampen had met depressieve gevoelens, en hiervoor ook een stavingstuk heeft voorgelegd, beperkt zij zich in het schrijven van 4 mei 2026 van haar advocaat en in onderhavig verzoekschrift tot de loutere niet-gestaafde bewering dat zij in Jordanië reeds donkere, suïcidale gedachten had en aldaar een zelfmoordpoging heeft ondernomen en tot de loutere niet-gestaafde bewering in haar verzoekschrift dat bij aankomst door de medische diensten van Fedasil duidelijk en recente tekenen van automutilatie vastgesteld werden op haar lichaam en onmiddellijk besloten werd om regelmatige psychologische opvolging te verzekeren, dat zij in België op heden geniet van nabije en regelmatige psychologische opvolging, die in de toekomst mogelijk psychiatrisch van aard zal worden en dat op heden haar toestand en verdere behandeling geëvalueerd worden door de behandelende psychologen die in het centrum actief zijn. De Raad stelt vast dat op basis van de voorgelegde stukken slechts blijkt dat er sprake was van één consultatie door de psycholoog enkele dagen na aankomst in het centrum, op 30 maart 2026, en dit op vraag van de verpleegster. Hieruit blijkt niet dat bij aankomst door de medische diensten van Fedasil duidelijk en recente tekenen van automutilatie vastgesteld werden op haar lichaam noch dat onmiddellijk besloten werd om regelmatige psychologische opvolging te verzekeren, minstens blijkt niet dat regelmatige psychologische opvolging plaatsvindt of de nood hiertoe werd geattesteerd. Evenmin blijkt dat een opvolging in de toekomst mogelijk psychiatrisch van aard zal worden en dat op heden haar toestand en verdere behandeling geëvalueerd worden door de behandelende psychologen die in het centrum actief zijn.

Verzoekers verklaringen in onderhavig verzoekschrift dat zij tevens frequente huilbuien ervaart, veroorzaakt door een overweldigend gevoel van angst en verdriet, dat zij een triest persoon is die moeilijk ruimte kan maken voor positieve gedachten, dat zij de voortdurende onzekerheid, angst en emotionele pijn probeert te onderdrukken of verdrijven en dit zich manifesteert in automutilerend gedrag, betreffen loutere beweringen die niet worden ondersteund met objectieve bewijsstukken. Zij stelt dat werd vastgesteld dat zij zichzelf snijwonden toebrengt in de onderarmen en ter hoogte van de polsen, doch brengt hiervan geen enkel bewijsstuk bij. De toelichting van de verzoekende partij bij de reden voor het toebrengen van deze snijwonden werpt geen ander licht op de vaststelling dat zij zich beperkt tot loutere niet-gestaafde beweringen.

Waar zij opnieuw aangeeft dat zij ook suïcidale gedachten heeft en dat er een eerdere zelfmoordpoging is geweest tijdens haar verblijf in Jordanië, kan de Raad slechts herhalen dat de eerdere zelfmoordpoging in Jordanië een loutere niet-gestaafde bewering betreft en dat de suïcidale gedachten geattesteerd worden door

de psycholoog, maar niet blijkt of de psycholoog deze klachten daadwerkelijk heeft geobserveerd of op andere wijze heeft vastgesteld of noteerde op grond van de verklaringen van de verzoekende partij. Het attest betreft niets meer dan de weergave van de verklaringen van de verzoekende partij door en/of de mening van de psycholoog, na meerdere gesprekken met de verzoekende partij, die met geen enkel bewijskrachtig element worden ondersteund. De attesten betreffen geen medische attesten opgesteld door een arts en bevatten geen diagnose en/of voorgestelde behandeling, behalve een verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid betreffende het dagelijks functioneren van de verzoekende partij.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat het feit dat psychische klachten het gevolg zouden zijn van gebeurtenissen die zich in een bepaald land zouden hebben voorgedaan niet automatisch toelaat te besluiten dat deze klachten niet in dat land behandeld zouden kunnen worden.

3.2.9. Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er sprake is van een daadwerkelijk psychische kwetsbaarheid en dat een terugkeer naar Kroatië haar psychische toestand aanzienlijk zou doen verslechteren aangezien zij opnieuw geconfronteerd wordt met een omgeving waar zij zich onveilig voelt en dat de uitvoering van de overdracht een niet te onderschatten impact zal hebben op haar gezondheidstoestand en lichamelijke integriteit.

Bovendien zelfs indien zou kunnen aangenomen worden dat er een psychische kwetsbaarheid is in haar hoofde, haar toestand zorgwekkend is en dat een overdracht een impact zal hebben op haar mentale welzijn en gezondheidstoestand en haar psychische toestand zou doen verslechteren aangezien zij de hier opgebouwde geborgenheid en het gevoel van relatieve stabiliteit en veiligheid dat zij in België ervaart – onder meer door de vaste verblijfplaats, de psychologische opvolging en de sociale ondersteuning in het centrum – zou verliezen en opnieuw geconfronteerd wordt met een omgeving waar zij zich onveilig voelt en geplaatst wordt, door het wegvallen van enige stabiliteit, zekerheid en veiligheid, in een toestand die ertoe leidde dat zij zichzelf op regelmatige basis mutileerde en de donkere gedachten en neigingen de bovenhand kregen – wat aldus overigens een loutere bewering betreft – en de overdracht op zich dus een negatieve impact zou hebben op haar psychische integriteit, gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij beroept zich op de impact van de verwijdering op zich die zal leiden tot een verslechtering van haar psychische toestand. Echter betreft dit geen situatie van verwijdering van een ernstig zieke persoon voor wie er onmiddellijk en nakend levensgevaar is, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog en voorgelegde stukken niet aan, noch betreft dit een situatie van blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. In dit licht wijst de Raad ook op wat volgt betreffende de behandeling in het licht van haar psychische gesteldheid in Kroatië.

Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35). Wat meer bepaald omstandigheden betreft waarin de psychische moeilijkheden van de asielzoeker tot suïcidale neigingen leiden, heeft het EHRM herhaaldelijk geoordeeld dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd (EHRM 7 oktober 2004, nr. 33743/06, Dragan e.a. t. Duitsland, § 1; EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

In het attest van de psycholoog wordt genoteerd dat er sprake is van suïcidale ideeën, doch blijkt niet dat de verzoekende partij gedreigd heeft met zelfdoding bij de organisatie van de overdracht, noch blijkt uit enig

document of gegeven dat hiervoor aanwijzingen zijn. Daarnaast toont de verzoekende partij ook niet aan dat indien dit wel het geval zou zijn, er aanwijzingen zijn dat de verwerende partij niet in staat zal zijn de passende maatregelen te nemen of niet zal overgaan tot het nemen van dergelijke maatregelen.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij – die wel degelijk aldus de aangehaalde psychologische kwetsbaarheid van de verzoekende partij in overweging heeft genomen – foutief, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft gesteld dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde attesten blijkt dat zij verschillende psychologische problemen heeft en hiervoor wordt opgevolgd, doch dat deze gezondheidsgegevens geen aanleiding geven te besluiten dat er redenen zijn betreffende haar gezondheid die een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat er geen gezondheidsgegevens werden aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de verzoekende partij sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in geval van een overdracht en in de mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zou impliceren.

3.2.10. De verzoekende partij meent dat minstens moet vastgesteld worden dat het aannemelijk is dat haar psychische, en bijgevolg ook fysieke, integriteit verder zal achteruitgaan doordat bij een terugkeer naar Kroatië zij dreigt terecht te komen in omstandigheden waarin zij onvoldoende hulp en ondersteuning zal krijgen en waarin geen garantie bestaat op menswaardige opvangomstandigheden.

Echter weerlegt de verzoekende partij met deze kritiek geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de toegang tot de gezondheidszorg wettelijk gewaarborgd is, dat er melding is van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit geenszins leidt tot de conclusie dat de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van de Dublin III-Verordening, dat de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend is en dat er geen sprake is van systematische schending van de mensenrechten in Kroatië, dat het AIDA-rapport vermeldt dat 2024 een uitdagend jaar was omwille van de grote instroom van verzoekers, dat hierdoor er gevallen waren waarbij verzoekers geen opvang konden verkrijgen, dat dit leidde tot een daling van de kwaliteit van de geboden opvang, dat uit het rapport evenwel niet blijkt dat de Kroatische autoriteiten er niet in zouden slagen om opvang te bieden of dat de geboden opvang van zodanige slechte kwaliteit is dat dit zou leiden tot het afzien van de overdracht en dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau zouden zijn als België en dat zij in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal krijgen.

Waar zij meent het feit dat zij dreigt terecht te komen in omstandigheden waarin zij onvoldoende hulp en ondersteuning zal krijgen en waarin geen garantie bestaat op menswaardige opvangomstandigheden te kunnen afleiden uit het feit dat de Kroatische autoriteiten aanvankelijk geen bereidheid toonden om haar terug op te nemen, dat pas na een herziening werd ingestemd met haar terugname, dat dit gegeven de onzekerheid omtrent de effectieve behandeling en opvang waarop zij in Kroatië zou kunnen rekenen bevestigt, toont zij geenszins aan op welke wijze een instemming na herziening zou kunnen wijzen op onzekerheid omtrent medische/psychische opvolging en opvang, te meer de Kroatische overheden aldus na herziening uitdrukkelijk hebben ingestemd met de terugname van de verzoekende partij. Bovendien, zoals de verwerende partij er terecht op wijst in de nota met opmerkingen, werd het terugnameverzoek aanvankelijk geweigerd daar de verzoekende partij geregistreerd stond in Kroatië als minderjarige waardoor de oorspronkelijke weigering geen relevantie lijkt te hebben voor de 'bereidheid' van de Kroatische instanties om de verzoekende partij terug te nemen en haar de nodige opvolging en opvang te garanderen.

3.2.11. Waar de verzoekende partij stelt dat de beschikbare landeninformatie wijst op het bestaan van fundamentele tekortkomingen die zich situeren in het systeem van onthaal en opvang van verzoekers om internationale bescherming dat door de Kroatische autoriteiten op poten wordt gezet, is zij het oneens met de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat hoewel de verwerende partij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, zij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden en dat het derhalve aan de verzoekende

partij toekomt om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is.

Ook waar zij meent dat de actuele gebreken des te ingrijpender een impact zullen hebben op haar concrete levensomstandigheden door haar gezondheidstoestand, dat de psychische ziekte waarmee zij kampt het des te aannemelijker maakt dat de gebreken in de onthaal- en opvangvoorzieningen een impact zullen hebben op haar psychische en fysieke integriteit, komt het haar toe aan te tonen dat hoewel er geen structurele tekortkomingen kunnen worden vastgesteld, in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, er op individuele gronden/omwille van een specifieke kwetsbaarheid, aldus *in casu* omwille van haar gezondheidsprofiel, wel degelijk een reëel risico reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een overdracht aan Kroatië.

De verzoekende partij meent dat zij geconfronteerd zal worden met een beperkte en ontoereikende toegang tot kwalitatieve psychologische en medische zorgen. Zij bevestigt dat sinds 2023 *“er daadwerkelijk een wettelijke voorziening, i.e. het LITP, (bestaat) dat verzoekers om internationale bescherming toegang verschaft tot gezondheidszorg die verder gaat dan zorg in noodsituaties. Het LITP voorziet er in dat verzoekers om internationale bescherming toegang kunnen krijgen tot gezondheidszorg waaronder essentiële behandeling van ziekten of ernstige mentale stoornissen “with medical indication”. (AIDA, p. 114)”. Zij betoogt dat echter ondanks de wettelijke voorziening het bestaan van een daadwerkelijke toegang en de wettelijke voorziening van gezondheidszorg, in het bijzonder gespecialiseerde psychische gezondheidszorg onzeker blijft.*

Met haar betoog over de kritische bemerkingen hieromtrent in het AIDA-rapport toont de verzoekende partij echter niet aan dat een algehele lezing van het AIDA-rapport zou aantonen dat gesproken dient te worden van structurele tekortkomingen in de gezondheidszorg in Kroatië. De kritische bemerking inzake gespecialiseerde medische hulpverlening voor mensen met speciale zorgnoden die nog in het rapport kan teruggevonden worden doet geenszins anders besluiten. De verzoekende partij, die in België één consultatie had met een psycholoog, die verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid inzake haar dagelijks functioneren aanraadt doch geen verdere specifieke behandeling, toont niet aan dat zij gespecialiseerde psychische gezondheidszorg behoeft, minstens niet waaruit deze gespecialiseerde zorg zou bestaan. Betreffende de kritiek op het ontbreken van medische dossiers bij overdrachten, gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief *“In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Indien zou worden geopperd dat de uitwisseling van informatie conform artikel 32 een individuele garantie niet kan vervangen merken we op dat de uitwisseling van informatie niet vrijblijvend is en er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.”*. De verzoekende partij betwist dit motief niet en toont verder ook niet aan dat het voor haar niet mogelijk zou zijn haar eigen medische dossier op te vragen en samen te stellen en dit mee te nemen naar en voor te leggen in Kroatië. Zij toont dan ook geenszins *in concreto* aan dat er in haar geval een risico bestaat – nog los van de vaststelling dat geenszins uit de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij een behandeling behoeft, minstens niet welke behandeling – op vertragingen en onderbrekingen in de verdere behandeling en zorgcontinuïteit. Haar betoog dat de rapporten van MDM-BELGIQUE, UNICEF en het Kroatische Rode Kruis aantonen dat bijzonder kwetsbare personen systematisch worden overgedragen zonder voldoende garanties op continuïteit van zorg, is dan ook niet dienstig.

De Raad wenst nog te wijzen op de informatie die de verzoekende partij ook aanhaalt in haar verzoekschrift waaruit blijkt dat het gebrek aan gespecialiseerde psychologische gezondheidszorg wordt opgevangen door MDM-BELGIQUE, dat in 2024 psychologen van voormelde organisatie aanwezig waren in het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb voor initiële psychologische evaluaties, individuele begeleiding en crisisinterventies. Hoewel vermeld wordt dat een stijging vastgesteld werd van het aantal verzoekers met mentale gezondheidsproblemen en het opvallend was dat 64% van de patiënten met psychische aandoeningen in het opvangcentrum in Zagreb personen waren die onder de Dublin III-Verordening werden overgedragen, dat in veel gevallen de bestaande klachten verergerden of nieuwe psychische problemen ontstonden na de overdracht, wat leidde tot frequente crisisinterventies en hospitalisaties, blijkt nergens uit – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar verzoekschrift – dat deze organisatie niet in staat was of zou zijn om te voldoen aan de noden op dat vlak. Door erop te wijzen dat MDM-BELGIQUE benadrukte dat *“gedwongen overdrachten onder de Dublin III-Verordening een ernstig risico op hertraumatisering inhouden, vooral voor kwetsbare personen, en een zware impact kunnen hebben op zowel de mentale als fysieke gezondheid doordat zij stabiliteit en herstel onderbreken en bestaande aandoeningen verergeren.”* wordt dit niet aangetoond. Bovendien wijst de Raad op wat omtrent de impact van de overdracht op zich, reeds *supra* werd gesteld.

Uit het rapport van de Swiss Refugee Council waarnaar de verzoekende partij verwijst en waaruit zij citeert blijkt dat MDM aan hun limiet zitten, doch zijn er geen aanwijzingen dat er heden reeds sprake is van niet langer kunnen voorzien van nodige zorgen aan Dublinterugkeerders in opvangcentra. Voorts wijst de Raad er ook op dat hoewel MDM inderdaad stelt dat het aantal psychologen en psychiaters niet toereikend is, erop gewezen wordt dat zij trachten dit op te schroeven enerzijds en dat anderzijds, in ernstige gevallen, doorverwijzing naar psychiatrische ziekenhuizen, hoewel beperkt, mogelijk is. Waar uit de tekst nog blijkt dat mensen met mentale gezondheidsproblemen meestal enkel behandeld worden met medicatie en niet met therapie en dat een groot aantal Dublinterugkeerders psychiatrische behandeling nodig heeft, wijst de Raad erop dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij psychiatrische behandeling nodig heeft, noch dat voor haar medicatie niet zou kunnen volstaan.

De verzoekende partij toont met haar verwijzing dus geenszins aan dat effectieve behandeling en opvolging dermate in het gedrang komt door gebrek aan capaciteit, nog minder dat de voor haar benodigde opvolging (verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid inzake haar dagelijks functioneren) niet zou kunnen geboden worden.

Uit de onderzochte informatie komt niet naar voren dat er geen sprake zou zijn van een “*effectieve toegang tot voldoende kwalitatieve psychologische zorg*”, nog minder dat de verzoekende partij, die verklaart psychologische klachten te hebben, zal terechtkomen in een situatie van deprivatie waarbij haar menswaardig leven niet langer gewaarborgd zou zijn.

3.2.12. Betreffende de opvangfaciliteiten wordt in de bestreden beslissing gesteld:

“Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie ‘LIBE’ (‘Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs’) werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (...)

(...)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat 2024 een uitdagend jaar was omwille van de grote instroom van verzoekers in Kroatië. Hierdoor waren er gevallen waarbij verzoekers geen opvang konden verkrijgen. Dit leidde tevens tot een daling in de kwaliteit van de geboden opvang (p 94). We benadrukken evenwel dat uit dit rapport niet zou blijken dat de Kroatische instanties er niet in slagen om opvang te bieden of dat de geboden opvang van zodanig slechte kwaliteit is, dat ze zou leiden tot het afzien van een overdracht. Het enkele feit dat er kritische opmerkingen geplaatst kunnen worden bij de opvang in een periode van grote instroom is onvoldoende om tot deze conclusie te komen.”

Door louter opnieuw te wijzen op de kritische bemerkingen uit het AIDA-rapport werpt de verzoekende partij geen ander licht op deze motieven.

Waar de verzoekende partij wijst op gebrekkige opvangomstandigheden voor personen met een profiel als zichzelf, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt welke bijzondere noden – behoudens eventueel psychologische opvolging die zoals blijkt uit wat voorafgaat beschikbaar is in de opvangcentra – zij nodig zou hebben. Het feit dat het Kroatische opvangsysteem kampt met een gebrek aan voorzieningen voor personen met bijzondere noden is *in casu* dan ook niet relevant. Waar zij erop wijst dat er geen afzonderlijke centra zijn waar personen met psychische problemen – in haar geval een suicideproblematiek alsook neigingen tot automutilatie – terechtkunnen, herhaalt de Raad dat de suicideproblematiek en de automutilatie door geen enkel objectief bewijselement worden ondersteund en ook niet blijken uit de attesten van de psycholoog daar niet blijkt of de vermelding van deze elementen louter gebaseerd is op basis van de eigen verklaringen van de verzoekende partij of onderwerp vormden van een breder onderzoek of gegrond zijn op andere vaststellingen.

Gelet op wat voorafgaat is ook het betoog van de verzoekende partij dat er zelfs geen eenduidige strategie of manier van aanpak bestaat om dergelijke personen op een menswaardige wijze en in lijn met hun bijzondere noden op te vangen en voor hen maatregelen te voorzien om hun opvang op een goede en gezonde manier te doen verlopen, en dat ook de mechanismen ontbreken om personen met bijzondere noden bijzondere maatregelen toe te kennen die ervoor moeten zorgen dat zij op een ordentelijke wijze in een opvangvoorziening kunnen verblijven, aldus niet dienstig in het geval van de verzoekende partij, nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een bepaald profiel heeft, waarbij zij, naast de mogelijkheid om psychologisch opgevolgd te worden, bijzondere noden heeft op het vlak van opvang.

Hetzelfde kan gesteld worden voor het betoog dat hoewel de wetgeving verschillende categorieën van kwetsbare personen erkent en bijzondere procedurele en opvanggaranties voorziet, het in werkelijkheid aan een gespecialiseerde structuur en voldoende capaciteit om deze garanties effectief te waarborgen ontbreekt en dat uit de praktijk blijkt dat de opvangcentra overbelast zijn, dat het door het hoge aantal verzoekers en hun korte verblijfsduur in 2024 vaak onmogelijk was om initiële gesprekken te voeren om kwetsbaarheden, psychologische problemen of bijzondere behoeften tijdig vast te stellen en hierdoor een reëel risico bestaat dat kwetsbare personen niet worden geïdentificeerd en bijgevolg geen aangepaste ondersteuning ontvangen. Hierbij wijst de Raad er nog opnieuw op dat de verzoekende partij niet betwist dat *“In geval van een medische problematiek of speciale noden (...) die informatie (wordt) neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.”*

Door er louter op te wijzen dat er geen onafhankelijk monitoringsmechanisme voorzien is dat toeziet op de naleving van maatregelen voor personen met bijzondere noden, dat de ondersteuning die volgens het Ministerie wordt geboden — zoals plaatsing in een andere kamer, voedselbedeling op de kamer of psychologische opvolging — bovendien eerder *ad hoc* en beperkt lijkt, en niet het resultaat van een structureel gespecialiseerd opvangbeleid, toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij verstoken zal blijven van verdere psychologische opvolging, mocht dit nodig blijken, te meer in het licht van de beschikbare informatie waaruit blijkt dat aan gespecialiseerde psychologische gezondheidszorg wordt opgevangen door MDM-BELGIQUE en dat nergens uit blijkt dat deze organisatie niet in staat was of zou zijn om te voldoen aan de noden op dat vlak.

Het loutere feit dat verzoekers werden ondergebracht buiten de reguliere opvangcentra in sociale welzijnsinstellingen, bevestigt enkel dat er in de reguliere opvangcentra onvoldoende plaats en eventueel een gebrek aan aangepaste infrastructuur beschikbaar was voor kwetsbare personen, doch aldus geenszins, gelet op het feit dat zij elders werden opgevangen, dat de onthaal- en opvangomstandigheden dermate fundamentele tekortkomingen vertonen zodat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar de verzoekende partij nog wijst op de volgens haar ernstige tekortkomingen in de opvang en begeleiding van terugkeerders, doordat in de tweede helft van 2024 terugkeerders op de luchthaven vaak louter geregistreerd werden en vervolgens onmiddellijk verzocht werden de luchthaven te verlaten, waarbij zij enkel een adres van een opvangcentrum ontvingen en kwetsbare personen zelfstandig hun weg moesten zoeken naar opvangcentra zonder financiële middelen, voedsel of praktische ondersteuning en dat de gebrekkige praktische toegang tot opvang en procedure geïllustreerd wordt doordat een terugkeerder twee dagen op de luchthaven verbleef zonder hulp totdat een burger tussenkwam, gaat zij er aan voorbij dat de Hof Justitie erop wees *“dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* en *“dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De verzoekende partij toont door te wijzen op het feit dat terugkeerders op zelfstandige wijze zich dienen te begeven naar het opvangcentrum, geenszins aan dat er sprake zou zijn van zeer verregaande materiële deprivatie.

3.2.13. Betreffende tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming, stelt de verzoekende partij dat ook Dublinterugkeerders geconfronteerd worden met problemen inzake effectieve en daadwerkelijke toegang tot de asielpprocedure, dat hoewel deze personen na overdracht in principe toegang zouden moeten krijgen tot voortzetting, verschillende problematieken erop wijzen dat zij in de praktijk hinder ervaren om daadwerkelijk toegang te krijgen, dat hoewel de Kroatische autoriteiten formeel stellen dat terugkeerders geen obstakels ondervinden bij het hervatten of indienen van een verzoek om internationale bescherming, verschillende rapporten aantonen dat de toegang tot procedurele waarborgen, opvang en noodzakelijke ondersteuning in werkelijkheid ernstig tekortschiet. Concreet stelt de verzoekende partij dat personen die Kroatië eerder verlieten en wier procedure werd stopgezet, bij terugkeer opnieuw een asielaanvraag moeten indienen, dat nog problematischer is dat personen van wie de eerdere aanvraag impliciet of expliciet werd ingetrokken of afgewezen, door de Kroatische autoriteiten als “volgende verzoekers” worden beschouwd, dat zij hierdoor worden onderworpen aan een ontvankelijkheidstoets waarbij zij nieuwe feiten of bewijzen moeten aanbrengen alvorens hun verzoek inhoudelijk wordt onderzocht, dat dit

een bijkomende procedurele drempel creëert die de effectieve toegang tot een inhoudelijk onderzoek van hun beschermingsnoden beperkt.

De verzoekende partij gaat er met dit betoog volledig aan voorbij dat de Kroatische autoriteiten akkoord zijn gegaan met het verzoek tot terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening. Hierop wordt ook gewezen in de bestreden akte. Deze bepaling luidt als volgt: *“De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”*.

Er wordt een specifieke rol toebedeeld aan de eerste lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend. Zo is deze lidstaat op grond van artikel 20 (5) van deze Verordening in beginsel verplicht om de verzoeker die zich in een andere lidstaat bevindt, terug te nemen zolang de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat nog niet is afgerond. Bovendien volgt uit artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening dat wanneer geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan is (cfr. arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017, Izaak C-670/16, overweging 93).

Nu het niet is betwist dat voor de verzoekende partij na overdracht aan Kroatië eerst nog het Dublin-onderzoek moet worden afgerond, moet worden vastgesteld dat – zelfs voor zover zijn eerder ingediende verzoek in Kroatië als (impliciet) ingetrokken zou moeten worden beschouwd – niet kan blijken dat verzoekers verzoek om internationale bescherming na overdracht in Kroatië zal worden beschouwd als een volgend verzoek. Kroatië moet zich immers nog bevoegd verklaren voor het verzoek om internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij enkel nog wijst op bezorgdheden die blijken uit het AIDA-rapport over het geïnformeerd worden over hun rechten, de overdrachtsprocedure en de beschikbare rechtsmiddelen, over de toegang tot juridische bijstand of effectieve remedies tegen mogelijk onrechtmatig politioptreden tijdens overdracht, werpt zij geen ander licht op de pertinente motieven *“De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. (...) De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Het rapport (...) “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2024 update” (...) stelt dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“(...)”, pagina 60). Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 49). In de eerste fase is er wel sprake van gratis juridisch advies. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.”*

3.2.14. De verzoekende partij betoogt tot slot dat de verwerende partij op geen enkele manier op het individueel niveau garanties heeft bekomen dat haar rechten onder artikel 3 van het EVRM zullen worden gegarandeerd, dat uit het overdrachtsdocument geenszins blijkt dat de Kroatische instanties op de hoogte zijn van haar toestand, noch dat zij maatregelen of mechanismen zullen hanteren die ervoor zorgen dat haar bijzondere noden, zowel wat betreft de procedure als wat betreft de opvang, zullen worden gelenigd.

Vooreerst herhaalt de Raad dat de verzoekende partij geenszins verduidelijkt welke bijzondere noden, behoudens eventueel psychologische opvolging, zij behoeft en evenmin aannemelijk maakt dat er indicaties zijn dat eventueel benodigde psychologische opvolging voor haar niet beschikbaar zal zijn bij terugkeer.

Uit het terugnameakkoord dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de Kroatische autoriteiten instemmen met de terugname van de verzoekende partij conform artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening

“*in order to continue to determine responsibility*” (vrije vertaling: om verder te gaan met het bepalen van de verantwoordelijkheid).

Gelet op dit uitdrukkelijke terugnameakkoord ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij (nogmaals) individuele garanties diende te vragen aan de Kroatische overheden, minstens maakt de verzoekende partij dit met haar betoog niet aannemelijk.

3.2.15. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest niet aantoont, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië noch op individuele gronden. Zij weerlegt de in dit verband door de verwerende partij gedane vaststellingen niet.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening alsnog bevoegd diende te verklaren.

In het licht van voormelde vaststelling dat ook op individuele gronden de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat bij overdracht aan Kroatië sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, kan evenmin worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van een verzoeker om internationale bescherming te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van artikel 17 van de Dublin III-Verordening blijkt niet.

Rekening houdend met wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij een schending van artikel 51/5, §2 van de Vreemdelingenwet ook geenszins aannemelijk.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht daarnaast ook niet aannemelijk dat de verwerende partij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Kroatië. Er blijkt *prima facie* niet dat bepaalde relevante elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een manifeste appreciatiefout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat op het eerste zicht, gelet op wat voorafgaat, niet het geval is.

3.2.16. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER